

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 191. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm6770.pdf (tilgået 01. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Imidlertid var Rorik død, og en vis Viglet kommet paa Thronen, som i Amlets Fraværelse havde holdt et ugudeligt Huus med hans Moder, og berøvet hende alt hendes kongelige Liggendefæ, under det Paaskud, at hendes Søn, ved selv at sætte sig paa den jyske Throne, havde krænket Leire-Kongens Ret, hvem det ene tilkom at give og at tage Konge-Navn i Dannemark. Denne Fornærmelse bar Amlet saa taalmodig, at han endog, for at stoppe Munden paa Bagtalelsen, oversendte Viglet den kostbareste Deel af sit vundne Bytte, og først siden, ved en god Leilighed, gav han sin Vrede Luft, og bekrigede Viglet, hvem han ogsaa overvandt, og fordrev Fjaller, som var Statholder i Skaane, langt bort, efter Rygtets Sigende, til Undens-Ager, et Sted, som for Resten Ingen af vore Folk kiender Noget til. Viglet kom dog imidlertid ved Hjælp af Skaaninger og Sællandsfarer, igien paa Benene, og udæskede, ved en Herold, Amlet til standende Strid. Denne klarøiede Helt saae sig nu omflagret af tvende fiendtlige Skikkelser: Skiændsel nemlig, og Død; vilde han tage imod Udfordringen, stod Døden ham truende for Øine, og vilde han afslaae den, sank han som en Kryster under Skiændselen. Dog, eftersom hans Blik var stadig hæftet paa Dyden, da beholdt ogsaa Lysten til ufordunklet at bevare dens Ædelsteen, Overvægt i hans Sjæl, og det priselige Efter-Mæle, han inderligst attraaede, overdøvede hans Hjertes bange Slag, Dødens Skrække-Billeder opløstes i Straalerne af den sande Ærens Soel, og det slog ham, at Forskiellen imellem Kryster-Liv og Helte-Død er saa omtrent den samme som mellem Gabe-Stokken og Konge-Stolen! Hvad der imidlertid bekymrede ham meer end hans forestaaende Fald i sig selv, var at hans inderlig elskede Hærmdrude derved kom i Enkestand, og han gjorde sig al optænkelig Umage for, at skaffe hende en god Mand, endnu før han gik i Slaget, men Hærmdrude forsikkrede, at hun havde Mod og Mandshjerte til at følge ham tro midt ind imellem de skarpe Sværd, og sagde, at det maatte være et Afskum af en Kvinde, som ei turde lægge sine Been ved sin Ægte-Mands Side. Det var store Ord, men som hun havde kun liden Ære af, thi saasnart Slaget, som stod i Jylland, var forbi, og Amlet faldet for Viglets Haand, lod hun sig ikke alene godvillig fange, men tillige omfavne af Seier-Herren!